

Προθήκες

ΣΑΝΤΡΟΝΕ
ΝΤΑΤΣΙΕΡΙ
Ο Άγγελος

Μετάφραση Μαρία
Οικονομίδου.
Εκδόσεις Πατάκη,
2020, σελ. 560,
τιμή 19,90 ευρώ

Ο άγγελος του θανάτου

Η αστυνομικός Κολόμπα Καζέλλι βρίσκεται αντιμέτωπη με ένα αίνιγμα: τον φόνο όλων των επιβατών της διακεκριμένης θέσης της αμαξοστοιχίας Μιλάνο - Ρώμη με δηλητηριώδες αέριο και την ανάληψη της ευθύνης εκ μέρους του Ισλαμικού Κράτους. Ωστόσο, ερευνώντας πιθανές διασυνδέσεις ριζοσπαστικοποιημένων μουσουλμάνων στην κοινότητα της Ρώμης αντιλαμβάνεται ότι στην υπόθεση υπάρχουν κενά ενώ ταυτόχρονα παρουσιάζονται ίχνη που οδηγούν σε άσχετες δολοφονίες σε διάφορα μέρη της Ευρώπης. Επικοινωνεί με τον εκκεντρικό σύμβουλο εγκληματικών υποθέσεων Ντάντε Τόρρε, θύμα πολύχρονης ομηρείας και βασανισμού από τον απαγωγέα με

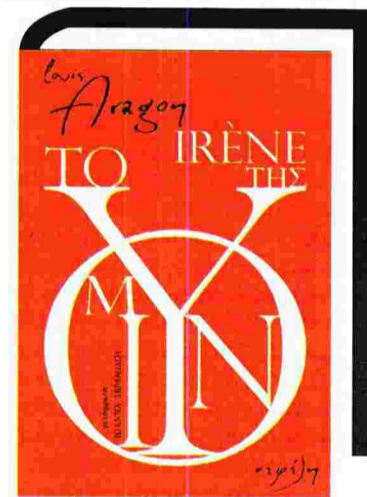
το όνομα «Πατέρας». Ο ανορθόδοξος τρόπος σκέψης του τελευταίου τούς φέρνει στα ίχνη ενός καλά κρυμμένου μυστικού των δυνάμεων εσωτερικής ασφάλειας της Σοβιετικής Ένωσης – της τύχης των τροφίμων και των δεσμοφυλάκων της απεχθέστερης φυλακής της. *Ο Άγγελος* (εκδ. Πατάκη) του **Σαντρόνε Ντατσιέρι** ανήκει στη νεότερη ιταλική αστυνομική λογοτεχνία, που χρησιμοποιεί υβριδικά μοτίβα του αμερικανικού και του σκανδιναβικού νουάρ: η επιστροφή του παρελθόντος, ο σίριαλ κίλερ, η απονομή μιας σκληρής δικαιοσύνης που ο νόμος απορρίπτει ή η διατήρηση του συστήματος επιβάλλει, ο/η αντιήρωας που παραμένει πιστός στην εσωτερική του ηθική. Ο Ψυχρός Πόλεμος και η τύχη των ορφανών του, επαγγελματιών ασφαλείας και θυμάτων, ξεπροβάλλει επιδέξια κάτω από το σύγχρονο μοτίβο της τρομοκρατίας. Και το τέλος αφήνει τον αναγνώστη ταυτόχρονα ικανοποιημένο από τη λύση και δέσμιο ενός cliffhanger προορισμένου να επιλυθεί σε μελλοντικό τόμο.

ΜΑΡΚΟΣ ΚΑΡΑΣΑΡΙΝΗΣ

Η ερωτική Ιρέν του Λουί Αραγκόν

«Μη με ξυπνάτε, να πάρει ο διάολος, καθάρματα, μη με ξυπνάτε προσοχή δαγκώνω τα παίρνω στο κρανίο... Αξεστοί θα φωνάξω φωνάξω άξεστοι γιοι σκρόφας κωλογαμημένης γονυπετείς προσκνητές περιπτώματα βρομοσώβρακων κατακάθια απόπατων ξηλωμένοι πόντοι σε κάλτσες πουτάνας... Εάν έχετε αγαπήσει έστω και μια φορά κάτι σ' αυτόν τον κόσμο μη με ξυπνάτε εάν έχετε αγαπήσει!». Γνώριμος στο ελληνικό κοινό μέσα από μεταφράσεις ήδη από τα χρόνια του Μεσοπολέμου, ο γάλλος ποιητής, μυθιστοριογράφος και δοκιμιογράφος **Λουί Αραγκόν** (1897-1982) κατήγγειλε από τους πρώτους την επάχρονη διδασκαλία και πρωτοστάτησε στις προσπάθειες απελευθέρωσης του **Γιάννη Ρίτσου**. Το *Μουνί της Ιρέν* (εκδ. Νεφέλη, 2019), αριστοτεχνικά μεταφρασμένο από την **Ιωάννα Αβραμίδου**, είναι το μοναδικό απομεινάρι του ανολοκλήρωτου μυθιστορήματος *Η υπεράσπιση του απείρου*. Στη θλιβερή γαλλική επαρχία ένας άντρας προσπαθεί να υποφέρει τη μοναξιά του με τη σκέψη της ερωτικής Ιρέν. Η ερωτική παραφορά γίνεται λέξεις και προτάσεις ποιητικής στόφας. «*Η γραφή είναι η μόνη μέθοδός μου να σκέφτομαι. Εγγραφα. Πάντοτε ζήλευνα τους ερωτικούς, τους ελεύθερους ανθρώπους. Εκείνοι δεν γράφουν*». Εκδομένο ψευδώνυμο το 1928, το αφήγημα γράφτηκε πιθανότητα αφότου εγκατέλειψε τον Αραγκόν η ερωμένη του, η μοιραία βρετανίδα κληρονόμος Νάνσι Κιούναρντ. «*Είναι αστική manía να θέλεις να τα κάνεις όλα ιστορία*» λέει ο αφηγητής, αλλά ο ξεπεσμένος αστός, μετέπειτα σουρεαλιστής και αργότερα κομμουνιστής Αραγκόν παραδίδεται. Πρωτοπρόσωπη και αποσπασματική, μεταξύ υπερρεαλιστικής ονειροπόλησης και εξομολογητικού παραληρήματος, αυτή η σύντομη αφήγηση συγκρατείται πλέον στα κλασικά κείμενα της ερωτικής λογοτεχνίας.

ΛΑΜΠΡΙΝΗ ΚΟΥΖΕΛΗ

ΛΟΥΙΣ ΑΡΑΓΟΝ

Το μουνί της Irene
Μετάφραση Ιωάννα
Αβραμίδου.
Εκδόσεις Νεφέλη,
2019, σελ. 102,
τιμή 9,90 ευρώ

ΕΝΤΟΥΑΡ
ΛΟΥΙ
**Ποιος σκότωσε
τον πατέρα μου**

Μετάφραση Στέλλα
Ζουμπούλακη.
Εκδόσεις
Αντίποδες, 2020,
σελ. 72,
τιμή 8,50 ευρώ

Θύτες και θύματα της βίας

Αυτό είναι το τρίτο βιβλίο του **Εντουάρ Λουί** μετά το *Να τελειώνουμε με τον Εντύ Μπελγκέλ* και την *Ιστορία της βίας*. Το *Ποιος σκότωσε τον πατέρα μου* είναι κι αυτό αυτοβιογραφικό, όπως τα προηγούμενα, αλλά πολύ πιο σύντομο. Διαβάζεται μάλιστα με αμείωτη ένταση διότι, εν προκειμένω, η συντομία έχει και λειτουργικό χαρακτήρα, συντονίζεται δηλαδή με μια αφηγηματική σφοδρότητα, νατουραλιστικής σχεδόν υφής, η οποία είναι δοσμένη σε σκηνές και σκοπό έχει να αποστάξει τη συγκίνηση από την ψυχρή καταγραφή, χωρίς ωστόσο να εκβιάζει το παραμικρό. Το κείμενο είναι γραμμένο με τον εξομολογητικό τόνο αλλά και την πληγωμένη οικειότητα του δεύτερου ενικού προσώπου. Εδώ ο νεαρός γάλλος συγγραφέας περιγράφει τη δύσκολη, επίπονη σχέση ενός ομοφυλόφιλου γιου με τον σκληρό, λιγομίλητο πατέρα του. Ο τελευταίος έχει «εμμονή στην αρρενωπότητα» και (σύμφωνα με την ενδιαφέρουσα ανάλυση του Λουί, για τον οποίο προφανώς το ατομικό ή το οικογενειακό είναι αδύνατον να υπάρξουν έξω από το συλλογικό) εκείνη ακριβώς η αρρενωπότητα (ως εκδήλωση εσωτερικευμένων κοινωνικών επιταγών και ρόλων) ήταν που καταδίκασε τον πατέρα του στη φτώχεια και σε μια δυστυχημένη ζωή την οποία δεν επέλεξε. «*Ήσουν εξίσου θύμα της βίας που ασκούσες όσο και εκείνης που δεχόσουν*» διαπιστώνει κάπου ο Λουί χαρακτηριστικά. Παρακολουθούμε τούτη τη σχέση, λοιπόν, από την παιδική ηλικία του αφηγητή ως τη στιγμή που ο ίδιος συμφιλιώνεται με τον πατέρα του. Αξίζει πάντως, πάνω απ' όλα, να προσέξουμε πώς ένα εργατικό ατύχημα μετουσιώνεται από τον Λουί σε δριμύ, μαχητικό κατηγορητήριο εναντίον του πολιτικού κατεστημένου της σημερινής Γαλλίας. Αξίζει να τον ακούσουμε.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΜΠΕΚΟΣ

